

**MYŠLENÍM
K BOHATSTVÍ**
ODKAZ & DĚDICTVÍ

JAMES WHITTAKER

TOUHA

STARTOVNÍ BOD KAŽDÉHO ÚSPĚCHU

*„Existuje jedna věc, kterou musíte mít,
abyste mohli zvítězit, a tou je přesně definovaný
záměr, znalost toho, co chcete, a spalující touha
toho dosáhnout.“*

~

Napoleon Hill

TOUHA je nezbytným palivem pro kohokoliv, kdo si přeje dosáhnout neobyčejného úspěchu. Prosperita a hojnost nepřichází k těm, kteří jen tak, bez směru, bloumají životem a nejeví žádné známky zájmu o svůj osud. A nepřichází ani k těm, kteří místo touhy mají jen slabý plamínek přání. Malý, slabý plamínek pouhého přání lze uhasit i tím nejmírnějším vánkem, avšak ten stejný plamínek lze přeměnit v obrovský žár, je-li dostatečně rozdmýchán.

A přesto jsou mnozí z nás váhaví, když přijde na naše nejhlubší touhy, a necháváme zcela bez povšimnutí ten nejvýznamnější objev naší doby – *že lidé mohou změnit své životy změnou svých myšlenek*, pokud mají spalující touhu zaměřenou na jasný cíl. Tato touha musí být silná – musíte být až posedlí – dokud svého cíle nedosáhnete. Pochopte také, že touha musí být namířená nejen na myšlenky ale i na každodenní činy nezbytné pro dosažení vašeho snu.

Každý z nás už v sobě má vše, co potřebuje k úspěchu – což bude více a více zřetelné, jak budete číst tuto knihu. Pokud využijete své schopnosti a nasměrujete je k vašim konkrétním cílům, budete štědře odměněni. Když však podlehnete lenosti a zahálce a dovolíte lhostejnosti, aby se stala vaší dominantní vlastností, sklídíte jen nuznou úrodu, chudobu, nemoci a strádání.

Věnujte pozornost stavu své mysli, protože to, na co se v ní soustředíte, určuje, kam poté směřujete. Lidé s negativními myšlenkami by si neměli stěžovat, když jim do života vstoupí smůla, vždyť si ji sami pozvali. A stejně tak ti, kdo mají pozitivní myšlenky, by se neměli omlouvat, když jim je požehnáno velkým štěstím – sami mu otevřeli brány.

Dnes žijeme v nejpokročilejší a nejrozvinutější společnosti v dějinách. Jsme propojeni více než kdy dříve a díky technologiím dokážeme proces naplnění naší touhy urychlit z desítek let na pár roků a někdy i na pouhých několik měsíců nebo týdnů – pokud si ovšem dokážeme udržet zaměření na svou touhu a nedovolíme, aby nás ty stejné dary současnosti rozptýlily. Nenechejte svou pozornost ovládat něčím prázdným, klamným či směšným.

Místo toho zesilte hlasitost svého vnitřního volání. Potom se postavte za svůj sen a držte se ho, dokud se nestane skutečností. Touha je prvním z Hillových principů. Touha vždy člověka vybízí k činům. Jděte a jedněte podle ní. Začněte ji neprodleně uskutečňovat, ať už jste k tomu připraveni nebo ne. Svými skutky propojíte vaši touhu s realitou. Činy jsou jazykem

tvoření. Naučte se jím hovořit a dokážete naplnit jakoukoliv touhu, kterou kdy budete mít.

» Po čem doopravdy toužím? O čem váhám přiznat si, že to skutečně chci?

.....

.....

.....

.....

.....

» Proč po tomto toužím? Proč to tolik chci?

.....

.....

.....

.....

.....

» Jak se cítím, když vím, že k tomuto právě směřuji, když vím, že to bude naplněno?

.....

.....

.....

~ Janine Shepherdová ~

Janine cítila nesnesitelné pálení v nohách. Projížděla další stoupající zatáčkou kdesi v Modrých horách, nedaleko od Sydney. Stehna a lýtka se jí třásla, hrud' se prudce vzdouvala, ale její touha po vítězství ji hnala vpřed. Malý houf závodních cyklistů, který byl za ní, si už zvykl na to, že vidí její siluetu pořád jen před sebou. Pokaždé, když se pokusili náskok stáhnout, posbírala ještě víc sil, aby zůstala v čele.

Milovala tyhle dlouhé a intenzivní horské výstupy. Jejím cílem tentokrát bylo zůstat před všemi po celou cestu až nahoru. Poslední půlhodinu ze šestihodinového stoupaní ji už křečovitě bolelo každé šlápnutí do pedálů, jak se jí kyselina mléčná hromadila ve svalech. Na rozdíl od většiny lidí ji však každý výstřel bolesti poháněl dál. Pro Janine byla bolest znamením růstu a pokroku, kterým ukrajovala z poměrně velkého cíle – stát se první atletkou v australské historii, která vyhraje zlato na zimní olympiádě – o čemž doufala, že se jí povede později toho roku v běhu na lyžích na hrách v Calgary. Zatnula zuby a pokračovala.

Posedlá svým cílem neměla tato čtyřiaadvacetiletá žena – která si svým neústupným postojem a soutěživým zápalem vysloužila přezdívku ‚Mašina Janine‘ – ani tušení, že největší bitva jejího života se právě blíží a že nebude ani na lyžích, ani na kole.

Řidič SUV byl pohroužen do svých vlastních myšlenek, když se jeho auto ve vysoké rychlosti vyřítilo do protisměru na jednu ze světově nejslibnějších atletek. Vteřina hrůzy a náraz. Mašině Janine při střetu s třítnovým kolosem zmizela všechna okolní krajina, vůně divokého eukalyptu a svět zčernal. Mysl zaplnila hrozivá bolest.

Po deset dní visel její život na vlásku. Neměla žádné naděje na přežití. Podivuhodné na tom bylo to, že zatímco dobité a potřhané tělo jen bezvládně leželo, ona byla při vědomí. Zažívala duchovní zkušenost, které se nepodobalo nic z toho, co dosud poznala. „Když jsem byla ve fyzické dimenzi, cítila jsem akorát nesnesitelnou bolest,“ vzpomíná, „ale když jsem byla v duchovní dimenzi, byla jsem oddělená od pozemských starostí i od bolesti.“

Zatímco se celý tým chirurgů po několik dní rval o její život a snažil se zastavit nekontrolované krvácení, vyděšené rodině a přátelům bylo sděle-

no, že se mají připravit na nejhorsí. Když se vzala v úvahu tvrdost samotného střetu s autem a rozsah zranění způsobených pádem, byly prvotní šance, že vůbec přežije převoz do nemocnice, přinejlepším mizivé. Janine ale převoz do nemocnice z nepochopitelných důvodů přežila i navzdory ztrátě pěti litrů krve. Chvění očních víček dokazovalo, že je stále při vědomí. Její touha po životě nedovolovala tělu zemřít. Zatímco byla stále v kritickém stavu, vymysleli doktoři plán na opravu jejího těla do podoby, do níž by se mohlo její vědomí vrátit.

O dva týdny později ležela Janine na jednotce intenzivní péče v Nemocnici prince Henryho v Sydney. Bojovala navzdory neuvěřitelné bolesti, která pustošila její tělo i mysl. Měla zlomený krk, šest obratlů, pět žeber, klíční kost, mnohočetně pravou paži a obě stehenní kosti a holeně. Síla nárazu způsobila, že jí kůže na temeni hlavy byla skalpována a musela se přišít zpátky k lebce. K tomu dolní polovině zad a hýždím dominovala obrovská podlitina, která hrozila trombózou. Ztratila skoro všechnu krev a byla paralyzovaná od pasu dolů. Aby toho nebylo málo, měla na břicho a pravé noze rozsáhlé tržné rány, které byly pořád ještě plné šterku. Mašina Janine, které kdysi naměřili nejvyšší hodnotu okysličení VO₂ Max v historii ženské atletiky v Austrálii, potřebovala každičkový kousek své vůle, odhodlání a touhy, aby navzdory prognózám lékařů přežila.

Jak dny ubíhaly, její stav se stabilizoval. Zatímco se vyčerpané tělo snažilo uzdravit všechno, co mohlo, ležela Janine na tenké, tvrdé posteli, která jí fixovala páteř. Tucty hadiček a senzorů monitorovaly její stav, infúze s morfinem jí pomáhaly od bolesti a ortéza omezovala pohyb hlavy. Nudu a frustraci nemocničního života přerušovaly jen pravidelné návštěvy průvodu lékařských odborníků, včetně neurochirurgů, ortopedů a rehabilitačních specialistů. Po čase byla Janine přesunuta na oddělení pro pacienty s kritickým poraněním páteře, do pokoje, kde leželo pět dalších lidí. I když se skoro vůbec neviděli, protože nemohli otáčet hlavou, byli rádi, že si můžou mezi sebou alespoň povídat. Sdílení pokoje šesti lidmi se stejným osudem, z nichž každý právě prožíval nejtěžší chvíle svého života, vedlo k okamžikům pravdy, sounáležitosti a propojení, které žádný z pacientů dosud nezažil. Když ale konverzace utichly, všechno, co mohla Janine dělat, bylo dívat se na svět z okna pomocí malého zrcadla pověšeného nad její postelí a modlit se za konec téhle noční můry.

Jednoho dne, když u ní byli na návštěvě rodiče, neplánovaně vtrhl do pokoje doktor Blume se špatnými výsledky Janina myelogramu: „Sken ukázal, že množství kostních úlomků z rozdrčeného obratle začalo tláčit na míchu. Na náročnou operaci bude potřeba zajistit celý tým chirurgů a připravit kostní transplantát, aby se páteři vrátila pevnost. Bude to složitá procedura na velmi choulostivé části těla. Riziko je enormní. Operace je však nutná, pokud má mít Janine aspoň trochu kvalitní život. Bez zákroku by už nikdy nechodila, s ním existuje střípek naděje. Teď se ale hraje o hodiny, musíme jednat rychle.“

V ten okamžik si Janine poprvé uvědomila vážnost svého stavu. Do té chvíle si jako profesionální lyžařka stále opakovala, že až se dostane z nemocniční postele, bude zase ve svém atletickém „já“ a možná dokonce zvládne podle plánu jet na zimní olympiádu v Calgary. Ale nebýt schopná už nikdy chodit nebo lyžovat? Pohyb a sport pro ni byly vším! Nejen že noční můra nekončila, začala se zhoršovat. Jak Janine vstřebávala svou zoufalou situaci, přemohla ji panika a beznadějí vykřikla: „Pomoc! Prosím...“ Přiběhla k ní sestřička. Janine ležela na své tvrdé posteli v záchvatu pláče a celá se třásla. Sestra jí do zavedené kanyly rychle podala sedativum. O několik vteřin později se zpustošeným tělem začalo rozlévat teplo, mezi posledními vzlyky před vtažením do spánku žadonila Janine o odpověď: „Proč já? Proč se mi to..hle sta..lo..?“

Po operaci a rekonstrukci páteře ležela nejlepší lyžařka Austrálie dvanáct dlouhých týdnů bezmocná a znehybněná bez nejmenšího tušení, jestli zákrok proběhl úspěšně. Pak přišla prognóza. „Operace se zdařila a vybrali jsme z vaší míchy všechno, co šlo,“ vysvětlovali doktoři, „ale poškození je trvalé. Máte to, čemu se říká nízká paraplegie – nemáte žádný cit od pasu dolů a v nejlepším případě se vám ho vrátí tak 10-20 %. Po celý zbytek svého života budete muset používat katetr a pokud nějakým zázrakem budete moct zase chodit, bude to jedině s ortézami a chodítkem. Musíte ve svém životě všechno přehodnotit Janine.“

O šest měsíců později, když ji otec tlačil na invalidním vozíku z nemocnice, pocítila poprvé od nehody ve tváři slunce. Nikdy nebyla tak vděčná za obyčejné sluneční paprsky. Na obzoru života ji ale čekala spousta změn. Když se vrátila domů, časté deprese jí hatily jakékoli plány, které měla pro

návrat do normálního života. „Chtěla jsem vyběhnout ze dveří a vzít si svůj předchozí život s předchozím tělem zpátky,“ vzpomíná, „ale nemohla jsem. Moje váha spadla na 36 kilogramů a i ty nejběžnější úkoly, které byly dříve úplnou samozřejmostí, se pro mě staly obrovskou výzvou.“ Janine bojovala vyčerpávající mentální bitvu a zároveň se snažila porozumět všemu, co se stalo jejímu fyzickému tělu. Dlouho měla potíže se s tím vším vypořádat. „O všechno jsem přišla,“ naříkala své matce na rameni. „Proč já?“

Jednoho obzvláště těžkého dne, když se jí deprese zakousla až do samotných kořenů jejího ducha, se Janine pokusila posunout na kraj postele a vstát, když se jí náhle podlomily ruce a ona spadla tvrdě na studenou dlažbu. Utřela si slzy z očí, bezmocně sepjala ruce a modlila se ke komukoliv, kdo by ji tam nahore mohl uslyšet. „Prosím, Bože,“ vzlykala odevzdaně, „ukáž mi, jak tímhle projít.“

Náhle její mysl zaplavily vzpomínky na přátele z nemocničního oddělení, na kterém někteří z nich pořád ještě byli. Byla mezi nimi jedna mladá dívka jménem Maria, s níž se Janine sblížila. V den svých 16. narozenin se stala účastníkem těžké autonehody. Když se probudila z bezvědomí, zjistila, že je kvadruplegičkou – tedy že se nemůže od brady dolů hýbat. I přesto byla tato náctiletá dívka pořád veselá, stále se usmívala a nikdy si nestěžovala. Když Janine přemítala nad celou tou situací, uvědomila si, že tady nejde jen o její vlastní život, ale o život jako takový. Nebyla to jen její bolest; byla to bolest všech. Nebyla sama. To ji postavilo před jednoduchou volbu – utápnout se po zbytek života v sebelítosti nad svým údělem, nebo vše přijmout a znovu začít usilovat o zlato v čemkoliv, co jí život přinese. „Maria mi dala ten nejcennější dar v životě – dar přijetí,“ vzpomíná.

S posledním kousíčkem vůle se Mašina Janine jako fénix vynořila z popela a čelem postavila ke své situaci. Místo nářku: „Proč právě já?“ si odhodlaně řekla: „A proč ne já? Třeba je úplné dno tím nejlepším místem pro nový začátek,“ a pustila se do restartu svého života.

„Jsem tu na lekci létání!“ řekla nadšeně usměvavá žena, zatímco se křehkým tělem pokrytým sádrou opírala o pult, aby se udržela ve stoje. Recepční zvedl zrak od monitoru a nevěřícně začal koktat „D-d-dobře“, a u toho zběsile zamával na asistenty. „Můžete chodit?“ zeptal se jí opatrně. „Ne, ale

usoudila jsem, že když nemůžu chodit, budu alespoň létat,“ odpověděla sebejistě žena. O pár minut později už Janine Shepherdovou přivázeli ve vozíku na plochu Bankstownského letiště. Vytáhli ji opatrně do kokpitu a posadili vedle instruktora Andrewa.

„Chtěla byste si vyzkoušet rolování?“ zeptal se jí instruktor a bez otálení dodal: „Jednoduše použijte nohy na kontrolu pedálů.“

„Ale já nemůžu používat nohy,“ otočila se na něj s úsměvem Janine. „Můžu použít jen ruce.“

Motor zaburácel, dolnoplošník Socata Tobago v červeno-modro-bílých barvách se prohnal po dráze a vznesl na jasně modré nebe s malebnou siluetou Sydney v pozadí. Byl to velkolepý den. Když Andrew stočil letadlo směrem k horám v dáli, pobídl Janine, aby převzala ovládací páku a zamířila k jednomu z vrcholů na obzoru. „Když jsem převzala řízení, ucítila jsem příliv svobody, který mi tolik scházel. Byla jsem na míle daleko od nemocničního oddělení a v ten okamžik jsem se rozhodla, že se stanu pilotkou,“ vzpomíná Janine. Po chvíli letu nad kouzelnou krajinou si uvědomila, že tmavý pás na horizontu, ke kterému právě letí, jsou Modré hory – místo, kde vloni po střetu s teréním vozem její dlouhá a náročná pouť začala.

Nadšení ze svého prvního letu použila jako motivaci pro zrychlení rehabilitace. Stejně jako ve své atletické kariéře si začala zaznamenávat denní pokroky do tréninkového deníku. „Když jsem měla špatný den, prohlížela jsem si ten deník a připomínala si, kolik už jsem toho dokázala.“ Janine si neustále stanovovala nové výzvy a další cíle. Každý malý úspěch ji poháněl dál. Mezi korekčními operacemi a nekonečnou šňůrou rehabilitací studovala o létání všechno, co jí přišlo pod ruku. A pak jednoho dne, navzdory všemu, prošla Janine zkouškami i lékařským testem na získání pilotního průkazu a mohla začít létat. „Ten ohromný pocit vítězství byl daleko větší než cokoliv, co jsem kdy předtím zažila – byl o mnoho větší než vítězství v běhu na lyžích, větší než vítězství v triatlonu. Nebylo to sice součástí mého původního plánu, ale ten okamžik, kdy jsem poprvé vzlétla s letadlem úplně sama, měl stejnou hodnotu jako získání zlaté olympijské medaile.“

Se zápallem jí vlastním pokračovala Janine v rozvíjení svých leteckých schopností a kvalifikací. Osmnáct měsíců po propuštění z nemocnice se vrátila do letecké školy jako instruktorka. Láska k létání ji dovedla k zí-

skání pilotní licence pro komerční lety a také k tomu, že se i bez jakéhokoliv citu v nohách stala vyškolenou instruktorkou akrobatického létání. Později se také jako první žena stala ředitelkou Australského úřadu pro bezpečnost civilního létání.

Dnes se Janine, která kdysi měla jen mizivé šance na přežití, věnuje cestování kolem světa a jako motivační řečník sdílí svůj neuvěřitelný příběh, jehož nosnou myšlenkou je, že rozbité tělo není to samé jako rozbitý člověk. Připomíná tak lidem, že jediné rozhodnutí může změnit celý jejich život. Žena, které kdysi řekli, že už nikdy nebude chodit ani mít děti, je dnes díky síle touhy schopná pohybovat se bez pomoci druhých, je hrdou matkou tří dětí, a přestože je pořád klasifikovaná jako paraplegička, vrátila se po několika letech navzdory vyhlídkám lékařů zpět k běhu na lyžích. „Jednoduše neposlouchám, když mi lidé říkají, že něco nemohu,“ vysvětluje.

Mezi její další neobvyklé úspěchy patří také to, že napsala pět knih, dosáhla vysokoškolského titulu, stala se nositelkou pochodně na paralympiádě v roce 2000 a bylo jí uděleno nejvyšší civilní vyznamenání země – Řád Austrálie – za službu společnosti, inspiraci a práci, kterou udělala pro zvýšení povědomí o výzkumu a zranění míchy. Na její projev na konferenci TEDx Rozbité tělo není to samé jako rozbitý člověk se podívaly milióny lidí.

V digitálním světě, kde se společnost čím dál tím víc stará jen o vzhled, se Janine Shepherdová dělí o myšlenku, že touha duše je rozhodně důležitější než fyzická podoba a možnosti těla. „Jednou věcí jsem si naprosto jistá: Já nejsem jen mé tělo a vy nejste jen to vaše,“ vzkazuje všem.

» Co si pro sebe odnáším z příběhu Janine Shepherdové?

.....

.....

.....

» Jak to mohu ihned využít ve svém životě?

.....

.....

.....

